

Babilada rondo

... okazos je la 19-a, vendrede
la 11-an de januaro

ĉe Christiane

ch. de Pierrâre 13 - 1026 Denges
tél. 021 801 64 33

venontaj ...

la 25-an de januaro

la 8-an de februaro

la 22-an de februaro

<http://doodle.com/teum7w3gz46vdycc>

Vortludaj respondoj

1ĉ, 2d, 3a, 4g, 5b,
6c, 7f, 8h, 9e, 10ĝ

Ŝerco * Ŝerco * Ŝerco * Ŝerco * Ŝerco

Novaĵo por la pentristo

Pentristo vizitas galerion, kaj demandas, ĉu iu montris ian intereson pri liaj verkoj.

"Mi havas bonan novaĵon kaj malbonan novaĵon," diras la galeriestro. "La bona novaĵo estas, ke sinjoro venis kaj demandis specife pri viaj pentraĵoj. Li volas scii, ĉu ties valoro kreskus post via morto.

Mi jesis kaj li aĉetis ĉiujn dek kvin pentraĵojn de vi."

"Ho, tio estas bonega!" la pentristo diras. "Kio estas la malbona novaĵo?"

Kompate, la galeriestro diras: "La sinjoro estis via kuracisto."

Laŭzana Esperanto - Societo

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22

+41 (0)76 411 14 55 * +41 (0)21 647 29 28

esperanto@citycable.ch * www.esperanto.ch/Lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Bühlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte

Blanc Maillard * 079 393 32 63 - Sekr.: Francisko Randin *

076 411 14 55 - Kasisto.: Knud Sunier 021 961 38 56

Informilo

Januaro 2013 - n° 1

Venu ludi kun ni, muzike kaj scieme ...

...en kvizarejon

lunde, la 7-an de januaro 2013,

je la 20-a, ĉe la unua etaĝo

de la laŭzana stacidoma bufedo

Lunde la 4-an de februaro

Ĝenerala Asembleo

Lunde la 4-an de marto

Decidota

Lunde la 1-an de aprilo

Decidota

Lunde la 6-an de majo

Decidota

Sabate la 15-an de junio

Ekskurso

Laŭzana Esperanto-Societo

LA RESANIGO

13-a teksto el *Vere aŭ Fantazie* de Claude Piron * 2-a parto kaj fino

Mi ne komprenis multon el liaj paroloj. "Iri kien?" mi demandis.

"Al Panĉo. Vi vidis lin, ĉu ne?"

Ho jes, mi vidis Panĉon. Homo plej kompatinda. Mi ne priskribos al vi lian malsanon, ĉar vi ne konas la fakajn vortojn, kaj estus tro malsimple. Mi nur diru, ke li havis tre gravan malsanon, malfacile kuraceblan, sed ege dolorigan. Rezulte de tiu malsano, li perdis la etan laboron, kiun li havis, kaj pro la manko de mono, lia familio danĝere ekiris la vojon, kiu iras de terura malriĉeco al eĉ pli terura neni-havo.

Ni restis duonhoron silentaj. Mi rigardis la montojn kun la blankaj suproj, tie fore, kaj mi trovis stranga la ekziston de videbla neĝo ĉe tiu varmo. Por mi, kiu venis el Centra Eŭropo, simila varmo ne povis kunekzisti kun neĝo. Mi ĝuis la purecon de la aero, la bluan ĉielon, la belecon de tiu urbeto, aŭ vilaĝego, kompatinde malriĉa, sed bela, dum mi konis tiom da riĉaj urboj, kiuj ege malbelis.

Estas malfacile priskribi, kion mi sentis. La vorto "alteco" tion eble elvokas. Mi sentis min en ia alteco. Ne ĉi-monda, ne ĉi-tera, kiel diri? Preĝa. La ĝua rigardo al belaĵoj, la plena silento, la kunsento kun la eksterordinara sperto de mia kunulo, la ideo, ke mi nenion komprenas, sed multon sentas pri li, ĉio ĉi estis iurilate kvazaŭ kontakto kun iu supernatura ekzistejo. Kaj ĉu ne tion oni nomas preĝo? Jen kiel eble pli bone mi povus traduki tiun travivaĵon: mi sentis, pli forte ol iam ajn antaŭe, la ĉeeston de bono ĉirkaŭ mi. Tiu indiano disradiis plej altan kaj profundan bonon, kaj ankaŭ la tuta ĉirkaŭaĵo iel diskantis pri boneco al mi.

Li ekstaris. "Mi estas sufiĉe forta nun, ni povas iri."

Kiam ni atingis la dometon de Panĉo, tiu staris ĉe-porde, atendante lin. Panĉo, kiu kuŝis dum pluraj semajnoj, nin akceptis kun ĝojplena vizaĝo.

"Mi estas ankoraŭ malforta," li klarigis, "sed ĝi estas for, mi sentas, ke ĝi estas for."

"Ne reiru labori tuj," la sanigisto diris. "Povus esti nur la penso: vi povus malveru al vi pro troaj espero kaj deziro. Ni atendu certiĝi. Mi revenos."

Post du tagoj, kiam ni revenis, estis klare, ke Panĉo resaniĝis. Li estis preta reiri labori.

"Jen, por vi," li diris al mia kunulo. Kaj li enmanigis al li ion. Estis poto, poto el tero, belega, kun eksterordinaraj koloroj. Videble ĝi estis la plej bela havaĵo, kiu restis al li.

La sanigisto ĝin redonis. "Ne," li diris. "La tagon, kiam mi akceptos pagon por mia sanigado, la povo forlasos min. La kapablo resanigi estas dono, kiun mi ricevis, kaj mi ne rajtas ricevi pagon por ĝi, sub iu ajn formo. Mia pago estas la feliĉo, kiun mi legas el viaj okuloj."

Ni foriris.

Survoje mi demandis lin, kvankam mi estis preskaŭ certa, ke li ne volos respondi:

"Kiel vi faras? Kio estas via metodo?"

"Mi ne rajtas diri. Sed eĉ se mi dirus, vi ne komprenus, vi ne kredus. Vi ja ne kredas je la ekzisto de tiuj fortoj, kiujn mi alvokas. Mi povas diri nur ĉi tion: kiam mi de malproksime resanigas iun, mi devas dum iu daŭro suferi tre forte la doloron de la malsanulo. Kiam la malsano forlasas lin, ĝi devas pasi tra mi. Tio estas terura horo, ĉar mi sentas en sufiĉe nelonga tempo la tuton de la sufero de la alia."

"Kaj vi neniam akceptas pagon, ĉu?"

"Mi ne povus. Mi perdus la povon."

"Eĉ ne donon de objekto?"

"Eĉ ne aĵojn."

"Vi estas bona homo," mi diris.

Kaj li respondis kun kortuŝa simpleco:

"Mi ne scias. »